

det rette Blik paa at træde til, hvor det virkelig er nødvendigt, og Die for ikke at forulempe, hvor det ikke er nødvendigt. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Thinget at stemme for Flertallets Endringsforslag. Angaaende de noget videregaaende Forslag af Mindretallet skal jeg ikke udtale mig, forinden jeg har hørt Begrundelsen af de stillede Endringsforslag fra Mindretallets Side.

N. Jensen: Jeg skal herved paa Mindretallets Vegne tillade mig at anbefale de af os stillede Endringsforslag. Men forinden jeg gaar over til de enkelte af dem, skal jeg tillade mig en almindelig Udtalelse, nemlig at Mindretallet er enigt med Flertallet i, at der ikke bør lovgives med Hensyn til Meieriernes Indretning. Vi have ment, at vore Meierier med Hensyn til den Maade, hvorpaa de nu ere ordnede, ere inde paa en saa god Vei, at man ikke behøver at foreskrive Regler for, hvorledes de skulle opføres og indrettes, og vi ere ligeledes enige med det ærede Flertal i, at der ikke ved denne Lov bør lægges nogen Hindring i Veien for en fremtidig Udvikling af vort Meierivæsen paa den allerede begyndte Maade. Naar vi ikke desto mindre ikke have kunnet enes om at blive staaende ved kun at give Regler med Hensyn til Afløb fra disse Meierier, har det sin Grund i, at vi egentlig betragte som Hovedsagen, hvad der er anført i §§ 8 og 9, der angaa Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, og efter de Oplysninger, som have foreligget Udvalget, er der jo ingen Grund til at tvivle om, at der er ført mange Epidemier ud omkring til Befolkningen, som i temmelig stort Omfang har bredt sig netop ved Meierierne, og denne smittebærende Egenkab blev det ogsaa af den ærede Ordfører erkjendt, at Meierierne ere i Besiddelse af. Jeg vil saaledes tillade mig at minde om Udtalelser, der ere fremsatte af Stiftsphysikus Trautner, hvori han siger: „I de senere Aar har der paa mange Steder i Landet viist sig Epidemier i Aar af Tyfus og Difteritis, der utvivlsomt vare fremkaldte ved smitteførende Mælk fra disse Meierier, Epidemier, der ikke blot have forvolbt store direkte og indirekte Udgifter, men ogsaa ikke faa Dødsfald.“ Endvidere hedder det: „som Type for en saadan Epidemii skal jeg henvisse til en Tyfus-epidemi i det nordlige Jyn, nærmere beskrevet i Aageskrift for Læger, af 16de Oktober 1886, hvor 109 Personer angrebes, 17 døde, og som medførte en Udgift for det Offentlige af 4125 Kr.“ Disse Udtalelser kunne jo suppleres med flere, som findes i de trykte

Bilag, saaledes for Ringkjøbing Amt og ligeledes fra andre Steder, deriblandt fra det sydlige Jyn. Nu staar det klart for Mindretallet, at naar man har den Erfaring, at saadanne Sygdomme ere opstaaede og have forplantet sig — og vi kunne jo ikke modbevise, hvad Lægerne sige, at de ere udgaaede fra Meierierne — og naar det, selv om man er sluppen nogenlunde godt fra dem i enkelte Tilfælde, dog er oplyst, at de i andre Tilfælde have havt Døden til Følge, saa kan det ikke være Undet, end at naar Lovgivningsmagten vil sætte sig i Bevægelse og lovgive med Hensyn til den hele Sag, er dette et af de Punkter, man først og fornemmest maa give Regler om. Naar man giver Regler, der ikke kunne træde hindrende i Veien for Meierierne eller medføre Tab for disse, forekommer der mig ikke at kunne være nogen Grund til at modsætte sig disse vore Forslag. Jeg skal nu ganske kortelig motivere de enkelte af Mindretallets Forslag, idet jeg henviser til de Udtalelser, der faldt her i Thinget i Fjor, da Sagen var til 1ste Behandling. Der lod da til at være Enighed om, at man ikke burde indskrænke sig til Fælles- og Andelsmeierier, men at man burde tage andre store Meierier med. Der gjør sig ganske vist nogen Vilkaarlighed gjældende med Hensyn til Fastsættelsen af Grændsen. Mindretallet har saa vel som Flertallet sat den ved Meierier med 30 Aker og derover. Det kan gjerne være, at der kan indvindes Noget derimod, men Flertallet og Mindretallet have i alt Fald været enige om denne Grændse, og Mindretallet har da foreslaaet foruden disse Meierier at tage Mælkehønden med. Thi gaar man ud fra den Erkjendelse, at Mælken er smittende i saa rigt Maal, som det er oplyst, saa er der ogsaa stor Fare ved Mælkehønden, som vel ikke omdanner Mælken til Smør og Ost, men som sælger den til andre Steder. Med Hensyn til § 2 om Aflobene, hvorom jo ogsaa Flertallet har foreslaaet Regler, er Mindretallet ikke i nogen væsentlig Grad afvigende fra Flertallet. Vi have ligesom Flertallet ikke villet foreskrive bestemte Regler, f. Ex. med Hensyn til glacerede Rør eller Nummer, hvori Spildevandet fuldes ledes, fordi vi tro, at det vilde medføre store Ulemper, og at det mange Steder vilde være helt uoverkommeligt at følge saadanne bestemte Regler. Vi have ment, at naar der var valgt et Tilshyn paa den Maade som af Mindretallet foreslaaet, kan man trostigt lægge Afgjørelsen i dets Haand. Det vil sikkert ikke gaa for vidt, og da det tilmed er nævnt i Paragrafen, at dette Tilshyn skal